ד א מיי׳ פכ״ג מהלכות שבת הלכה ה סמג לאוין עה טוש"ע או"ח סימן שלט סעיף טוש"ע או"ח סימן שלט סעיף ג וסימן תקכד סעיף א: ה ב מיי פ"א מהלכות שביתת

עשור הלכה ז סמג לאוין סה יוסט טור ושו"ע או"ח סימן מרח סעיף ב: ג מיי פ"י מהלכות מלוה ג מיי פ"י בסמג לאיון קלג

טוש"ע יו"ד סימו הסב סעיף ל ד שם סעיף ג: ה מיי פ"ד מהלכות י"ט הלכה כה טוש"ע או"ח סימן מקכה סעיף א:

ב ו מיי׳ פ"ט מהלכות שמיטה ויובל הלכה ה סמג עשין

הוצר הנכם ה סמנג עשק קמט: ז מייי שם הלכה כח סמג לאוין רעא טור ושו"ע חו"מ

שורן נענו טוד ופויים חויים סימן סו סעיף לו: יא ח מיי פכיג מהלכו שבת הלכה יד ופייא מהלכות קרבן פסח הלייט סמג עשין רכב:

יכג. יב ט מיי פ״ד מהלכות י״ט הלכה ינו סמג לאויו עה טוש"ע או"ח סימן חק סעיף א: ג' מיי פכ"ג מהלכות שבת הלכה יד סמג לאוין סה ועה טור ש"ע או"ח סימן שלט סעיף ד וסימן תקכד סעיף א:

מוסף תוספות

א. דע"י סחיטה אינו יכול לנקותו מריחו וחזותו [עד שיכבסנו, וה״ה לכל המשקין חוץ ממים שאינו מלבן. מוס׳ חוץ ממים שאינו מלבן. מוס׳ לסחוט בגד לצורך משקה לסחוט בגד לצורך משקה ב. משום אבל. מוס׳ הלמ״ם. ג. נדושקל משכרון. מוס׳ הלמ״ם. ג. נדושקל משכרון. מוס׳ הלמ״ם. ג. נדושקל משכרון. מוס׳ הלמ״ם. ה. היו, שלא מוס׳ הלמ״ם. ה. היו, שלא מוס׳ מוס׳ הלמ״ם. ה. היו, שלא מוס׳ הלמ״ם. ז. והי אמרנן דהשאילני מינכרא מוס׳ הלמ״ם. ז. והי אמרנן דהשאילני מינכרא לנקותו מריחו וחזותו ועד לחבוע. מוס׳ הלמ״ש. 1. הדא אמרינן דהשאילני מינכרא אמרינן דהשאילני מינכרא מילחא ולא אתי למכתב וכר׳ הדוקא בשלא ניתנה ליתבע לא אתי למכתב, אבל אם ניתנה ליתבע אפילו אומר השאילני אתי למכתב כיון דמעיקרא מלוה היא דלא דמעיקרא מלוה היא דלא דמי מוניים מינותם? .הדרא בעין. ריטנ״ח.

רבינו חננאל

תנן לא מספקין ולא מרקדין ולא מטפחין, בגררא, ופשוטה היא. ומיפרשא נמי בגמרא רהמביא כדי יין במסכת יו״ט. וכן אשה מחברתה ככרות. וכן אשה מהבחנה כבוחה. דייקינן מיניה בשבת הוא דאסור מכלל דבחול שרי, מתניתין דלא כהלל כוי. ומסקינן בה אפילו תימא כהלל באתרא דקייצי דמי. ו**אם אינו** מאמינו מניח טליתו אצלו ועושה עמו חשבון לאחר שבת. איתמר הלואת יו"ט, רב יוסף אמר לא ניתנה ליתבע, רבא אמר ניתנה ליתבע. ואתינן למיגמר מן מתניתין, תנן ואם אינו מאמינו מניח טליתו אצלו כו', ולא גמרינן מינה דלא מיפרשא בהדיא כחד מינייהו. ומותבינן . לרב יוסף מיהא דתנן השוחט רוב יוסף מיהא דהונן השוחט את הפרה וחילקה בראש השנה אם היה חדש מעובר משמט. פי׳ אם היה אלול מעובר נמצא יום לקיחתו חלק מן הפרה יום חול, שראש . השנה מחר הוא, וכיון שנושה בו דמי בשר הפרה שלקח בו דמי בשר הפרה שלקח מאתמול (ביון) [דכיון] שנכנסה שנה שביעית משמטת. לדברי רבא ניחא כי ניתנה ליתבע, ומלוה נושה בו, משנכנסה שביעית משמטת. אלא לרב שביעית משמטת: אלא ליתבע, יוסף דאמר לא ניתנה ליתבע, אמאי צריך למיתנא משמטת, בלאו הכי פטור הוא מלשלם, ואפילו בשאר שני שבוע דהא לא ניתנה ליתבע. ופריק רב

ניפרום סודרא עליה אתי למסחטיה. מכאן מייתי ר"ת ראיה דביין ושמן לא שייכא סחיטה ולעיל בשלהי שמונה שרלים (דף קיא. בד"ה האי מסוכרייתא) פירשתיא: לא מספקין ולא מטפחין.

לא כפי׳ הקונטרסב משום דא״כ מאי איריא ביו״ט אפי׳ בחול המועד נמי אסור כדתנן במועד קטן פרק בתרא (דף כח:) נשים במועד מענות אבל לא מטפחות אלא נראה לרבי משום שמחה רגילין לספק ולטפח בהשמעת קול ואסור שמא יתקן כלי שיר כדמפרש בהמולה תפילין (עירובין דף קד.): וכן היה הלל אומר. כרבנן דפליגי עליה באיזהו נשך

. (ב״מ ד׳ עה.) קי״ל: רבה אמר ניתנה ליתבע. הלכה כרבה לגבי רב יוסף:

ורב אויא ג ורבה בר עולא™ מחמרי אנפשייהו כ"ה בס"ח:

דאי אמרת ניתנה ליתבע אתי למיבתב. אע"פ שמוכיר לו לשון שאלהי:

דאינלאי מילתא דבחול הויא. ורב יוסף לא מיירי

אלא בשבת ויו"ט ודאי: והא אנן תנן אין נימנין בו'. פירש ה"ר פורת בשם רבינו שמואל דל"ג ליה חדא דמה שייך להקשות מנמנין של רשות לנמנין של מצוה ועוד דמפרש התם בבילה פרק אין לדין (דף כו:) מאי אין נמנין אין פוסקין דמים בתחילה לבהמה ביו"ט הרי אני עמך בסלע הריני עמך בשתים אבל אומר לו הריני עמך לשליש ולרביע:

לא ניתנה ליתבע "ורבה אמר "ניתנה ליתבע

רב יוסף אמר לא ניתנה ליתבע דאי אמרת ניתנה ליתבע אתי למיכתב רבה אמר ניתנה ליתבע דאי אמרת לא ניתנה לא יהיב ליה ואתי לאימנועי משמחת יו"מ תנן אם אינו מאמינו מנְיח מליתְו אצלו אי אמרת בשלמא לא ניתנה ליתבע משום הכי מניח טליתו אצלו ועושה עמו חשבון לאחר שבת אלא אי אמרת ניתנה ליתבע אמאי מניח מליתו אצלו ליתן ליה ולתבעיה אמר לא בעינא דליקום בדינא ודיינא מתיב רב אידי בר אבין ייהשוחט את הפרה וחילקה בראש השנה אם היה חדש מעובר משמם ואם לאו אינו משמם ואי לא ניתנה ליתבע מאי משמם שאני התם דאיגלאי מילתא דחול הוא ת"ש מסיפא אם לאו אינו משמט אי אמרת בשלמא ניתנה ליתבע היינו דקתני אינו משמט אלא אי אמרת לא ניתנה ליתבע 🌣 אמאי אינו משמט ראי יהיב ליה שקיל מכלל דרישא אי יהיב ליה לא שקיל רישא צריך למימר ליה משמט אני סיפא לא צריך למימר ליה משמם אני כדתנן יוֹ המחזיר חוב בשביעית יאמר לו משמם אני ואם אמר לו אעפ"כ יקבל ממנו משום שנאמר יוזה דבר השמטה רב אויא שקיל משכונא ירבה בר עולא מערים איערומי: וכן ערב פסח: א"ר יוחנן סחמקדיש אדם פסחו בשבת וחגיגתו ביו"ם נימא מסייע ליה וכן ערב פסח בירושלים שחל להיות בשבת מניח טליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו חשבון לאחר יו"מ הכא במאי עסקינן בממנה אחרים עמו על פסחו דמעיקרא מיקדש וקאי והא אָגן תנן ספאין נמנין על הבהמה בתחילה ביו"מ שאני הכא כיון דרגיל אצלו כמאן דאימני ביה מעיקרא דמי והא תני רבי הושעיא הולך אדם אצל רועה הרגיל אצלו ונותן לו טלה לפסחו ומקדישו ויוצא בו התם נמי כיון דרגיל אצלו אקדושי (۵ ליה מעיקרא והא מקריש קתני הקדש עילוי מדרבנן ומי אמר ר' יוחנן הכי ∞והא אמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן "לא מקרישין ולא מעריכין ולא מחרימין ולא מגביהין תרומות ומעשרות כל אלו ביו"ם אמרו ק"ו בשבת לא קשיא כאן בחובות שקבוע להן זמן כאן בחובות שאין קבוע להן זמן: כותני מונה אדם את אורחיו ואת פרפרותיו מפיו אבל לא מן הכתב מפים אדם עם בניו ועם בני ביתו על השולחן ובלבד שלא יתכוין לעשות מנה גדולה

כנגר מנה קשנה ∞ומטילין חלשין על הקרשים ביו"ט אבל לא על המנות:

ניפרום סודרא אתי לידי סחיטה נכסייה בנכתמא זימנין דמיפסק ואתי למקמריה הלכך לא אפשר וא"ל רבא בר רב חגן לאביי תגן ילא מספקין ולא מטפחין ולא מרקדין ביו"ט ילא וקא חזינן דעבדין ולא אמרינן להו ולא מידי ולמעמיך הא דאמר ירבא ילא ליתיב איניש אפומא דלחייא דילמא מיגנדר ליה חפץ ואתי לאיתויי והא קא חזינן 🐠 נמי דמותבי חצבי ויתבן אפומא דמבואה ולא אמרינן להו ולא מידי אלא הנח לישראל יימוטב שיהו שוגגין ואל יהו מזידין יסבור מינה הָנ״מ בדרבנן אָבל בדאורייתא לא יולא היא ל"ש בדרבנז ול"ש בדאורייתא דהא תוספת דיוה"כ דאורייתא היא וקא חזיגן להו דקאכלי ושתו עד שתחשך ולא אמרי' להו ולא מידי: וכן אשה מחבירתה ככרות: בשבת הוא דאסיר אבל בחול שפיר דמי לימא מתני' דלא כהלל דתנן יוכן היה הלל אומר ילא תלוה אשה ככר לחבירתה עד שתעשינה דמים שמא יוקרו חמין ונמצאו באות לידי רבית אפילו תימא הלל יהא באתרא דקיץ דמיה הא באתרא דלא קיץ דמיה: ואם אינו מאמינו: איתמר הלוואת יו"מ רב יוסף אמר

ליסבע. בב"ד שאין ב"ד נוקקין לה לעולם: בדינה ודיינה. לה לבה לדין ולא לברור דיין ולהטריח את עלמו: השוחט את הפרה וחילקה בראש השנה. של מוצאי שביעית ללוקחים ובהקפה וקיי"ל שביעית משמטת בסופה דכתיב מקן ש: אם היה חדש. אלול מעובר ועשו ראש השנה שני ימים משמט דיום טוב ראשון של סוף שביעית היה ונמנאת זו הלואת שביעית ואם לאו הויא לה הלואת מוצאי שביעית ואינו משמט: ל"ג אי אמרת בשלמא כו'. ה"ג וחם לח ניתנה ליתבע מחי משמט. הואיל ואין ב"ד נזקקין לכופו שמוטה היא ועומדת: דחול הוא. שהרי חדש מעובר ולא הוי יו"ט עד למחר הלכך אי לאו דשביעית הוא הוה גבי: ואם לאו אינו משמע. אלמא ניתנה ליתבע. ומשני מאי אינו משמט דאי יהיב ליה שהיל: מכלל דרישה חי יהיב ליה לה שקיל. בתמיה: רישת. דהלוחת שביעית היח חי נמי יהיב ליה לוה לריך למימר ליה מלוה משמט אני: (ם) ואם אמר. לוה אעפ"כ איני חפץ שישמטו יקבל ממנו: דבר השמעה. אפילו מקבל חובו יזכיר לו שמיטה בדבורו: שקיל משכונה. בשעת הלואה מהלואת יו"ט: מערים איערומי. לאחר י"ט לוקח ממנו שום חפץ ומעכבו: פסחו בשבת. אם חל י"ד בשבת: וחגיגחו ביו"ט. ביום הקרבתה מותר להקדיש. ואע"ג דתנן אלו הן משום שבות אין מקדישין הני כיון דהקרבתן דוחה קדושתן דוחה: בממנה אחרים עמו. כדכתיב (שמות יב) במכסת נפשות: על פסחו. שהיה קדוש ועומד מאתמול: אקדושי. מקדים ליה רועה מע"ש שהרי יודע שוה סומך עליו: עילוי. מעלה בעלמא שיקדישו בעלים: הא. דקתני אין מקדישין בחובות שאין קבוע להן זמן קאי שאין הקרבתן דוחה שבת: בותבר' פרפרותיו. מיני מעדנים: אבל לא מן הכתב. אם כתב מע"ש כך וכך אורחים פלוני ופלוני זמנתי כדי שלא ישכחם לא יקרא באותו כתב בשבת ובגמ׳ מפרש טעמה: מפים. לשון פיים. מטיל פיים לחלק מי מגיע כל מנה ומנה: וכלבד שלא יחכוין לעשוח כו'. שיהו המנות שוות ולא תהא אחת גדולה ואחת קטנה לזכות בגדולה הזוכה ע"פ הגורל והמתחייב ע"פ הגורל לקטנה יטלנה ובגמ' [קמט:] מפרש טעמא: חלשים. גורלות: על הקדשים. בין הכהנים: אבל לא על המנות. בגמרא [שם] מפרש:

בנכתמת. כיסוי: שוימנין דמיפסק כו'. כיון דמלרכת ליה כיסוי

קטר ליה בכד חימנין דמיפסק ואמי למקטריה והיא קשר של קיימא

דאסור מדאורייתא: ואסי לידי סחיטה. ודקאמר במסכת בילה ©

ניפרום סודרא עלויה כו׳ (ו) [התם] בדבר יבש קא מיירי: אין

מספקין. כף אל כף משום אבל: מטפחין. על הלב: מרקדין. לשמחה.

וטעמא מפרש במסכת בילה ט שמא

יתקן כלי שיר: אפומא דלחייא. לפי

שאין ניכר כל כך בין מבוי לרה"ר:

ואמי לאסויי. חפץ המתגלגל תוך ד׳

אמות: ומגנדר חלביהו ומייחיו ליה

ל"ג: בשבת הוא דאסור. לומר

הלויני משום מכתב: הא בחול שרי.

ולא חיישינן לרבית ואף על גב דבלשון

הלואה קאמר ליה: באסרא דקין

דמייהו. דככרות לא אתי לידי רבית

שאם יוקירו יתן דמיהן: לא ניתנה

 מ'לה ל. וד' לו:, כ) [ל"ל רבה], ג) לעיל קמא. בילה ל.,
 ד') [ב"ב ק: וע" מוס' לעיל נה.
 ד"ה ואע"ג ומוס' ב"ב ק: ד"ה מוטב ותוס' ע"ז ד. ד"ה שהי"], ס) ובילה ל. ע"שן, ו) ב"מ עה., ז) וגי׳ רב אלפס והרא״ש ורבאן, שם [מ"ח גיטין לו:], י) נ"א רבא, כ) פסחים סו: [ועי' מוספות חגיגה ח. ד"ה משום ותוס' בכורות נת. ד"ה ואין, () בילה מ) ולמיל נו., לנ) [נעיל נוו. וט"קן, () פסחים סו: בילה לו:, מ) [ע" מוס' לקמן קמט:], ע) [ל"ל אחר ד"ה ואמין, פ) [דף ל.], () [דף לו:ן, ק) ולברים טון, ל) ובילה

תורה אור השלם

.r:13

1 וְזֶה דְּבָר הַשְּׁמִטֶּה שְׁמוֹט כְּל בָּעל מַשָּׁה יְדוֹ אֲשֶׁר יִשָּׁה בָּרְעַהוּ לֹא יִגשׁ אָת רַעַהוּ וְאָת אָחִיוּ כִּי קָרָא שְׁמַטְּה לִיִּי: דברים טו ב

הגהות הב"ח

(h) גמ' והא קא חזינן נשי דמותני חצבייהו וכו' הנח להן לישראל: (ב) שם מאי אינו יט דאי יהיב ליה: (ג) שם יטי מקדיש ליה מעיקרא: רש"י ד"ה ואתא לידי סחיטה וכו' סודרא עלויה כו' ביין ושמן קמיירי: (כ) ד"ה רשא וכו' משמט אני ואס אמר לו הלוה אעפ"כ כל"ל והד"א:

מוסף רש"י

לא מספקין. כף על ירך (ביצה ל. לר:). ולא מטפחין. ידיו זו לזו משום שיר או משום אכל (שם ל.). ולא מרקדין. ברגל (שם) וכולן לשמחה ולשיר, ובגמ' ופוק לשתחה ולשיר, וכגתו מפרש גזירה שמא יתקן כנגדן כלי שיר, דקא עביד מנא (שם לו:). אפומא דלחייא. לחי המתיר במבוי בשבת (שם ל.) לליכת הכירת (לעיל קמא.). דילמא מיגנדר ליה חפץ. ברה"ר חון ללחי, ואתי ברס"ר חון ללחי, ואתי לאתויי. מחוך שחינו במבוי מקורה להכיר שוה רס"ר ווה לה"י ומכיחו (ביצה ל.). ולא אמרינו להו ולא מידי. ואע"ג דעברן אדרבנן דאמור לא לימיב ואינהו ימבן (שם). אלא הגבו לישהל. כדני מסרגינו בו ולל יחורו בסס (שום). מוטב מזידין. לעבור כשיעו ולל יניסו בכן (שום). הנ"מ. המל לסס לימלל, בדרבון. הימ למכוליו לעבור לדרבנן, כי הגך המנוספון והגך דימני לשומי ללחיים שם. תוספת דיוה"כ. שלריך להתחיל ולהתענות מבעוד יוס (שם). דאורייתא היא. דנפקא לן (יומא פא:) מועניתם את נפשותיכם בתשעה (ביצה ל.). המחזיר חוב בשביעית. בותו שהשביטים נוהנם וטברה דקי"ל אין שביעית משמטת אלא לקי"כ מין פגיעית תשתמת מגמ בסופה (גיטין לז:). יאמר לו. המלוה, משמע לזני (שם). ראם אמר לו אעפ"כ. לזני רולה להחזירו לך (שם). שנאמר וזה דבר השמיטה. לריך לומר דיבור של שמיטה (שם). מקדיש אדם פסחו בשבת וחגיגתו ביו ט. פסמו ניכנו נמינת ביו"ט דאין פסח קרב ביו"ט, וחגיגה ליכא למימר בשבת (פסחים סו:). אין נמנין. לין פוסקין דמים, דמקח וממכר בשבת וביו"ט אסור, בספר עזרא מקדישין. הקדשות, ולא מעריכין. ערכך עלי ונותן כפי

לא ניתנה ליתבע, ופריק רב

לא ניתנה ליתבע, ופריק רב

מלתא דחול היא, ניתנה ליתבע, דהא מלוה דחול היא, ואגן לא קאימנא אלא הלואת יו"ט. ואתי נמי למשמע מסיפא ואם לאו

מלתא דחול היא, ניתנה ליתבע, דהא מלוה דחול היא, ואגן לא קאימנא אלא הלואת יו"ט. ואתי נמי למשמע מסיפא ואם לאו

אינו משמט, לרב אתי ניתנה ליתבע, דהא מלוה דחול היא, ואגן לא קאימנא אלא הלואת יו"ט. ואתי נמי למשמע מסיפא ואם לאו

אינו משמט הלא משמע דתובע ונפרע ממנו (ביצת לא אם יבוא הלא ורפרע ממנו (ביתא), אלא לרב יוסף דאמר לא ניתנה

אינו משמט הלא משמע דתובע ונפרע ממנו ואינו יכול לומר לו כי השביעית השמיטתו. ופריק רב יוסף לעולם לא ניתנה

ליתבע, והמלוה אינו יכול ליתבוע, אלא אם יבוא הלא ויפרעו יקבל ואינו צריך לומר משמט אני, ואקשי עליה מכלל דרישא אי יהיב ליה מעצמו לא שקול. ופריך כיוסף לא מינו משכן אלא אם יבוא אלא יקבל, כדתנן המחזיר חוב בשביעית צריך שיאמר משמט אני, ואם אמר לו אעפ"כ יקבל ממנו משכוע מכלל שמבן אינו יכול לתיבע. וחבר באב ביע עולא מיערם איערוהי

מעמידין השמועה זו פרב יוסף, הדא (דרבן (דרבן) (דרבצן) לבב רב יוסף, תלמיד הוא. ועוד סוגיא דשמעתא רובה כרב יוסף רייהטא. ועוד (מרחינן) (ברודיע) בי האי גוונא יתכן (ליתבע) אבל בהדיא לא היה אומר לו הלויני וכאשר יתן לו ויבואו המעות לידו אומר לו יש לי אצלך הלואת יו"ט נשתלמתי און משטיע ליה ופען ליה ולוע מעריכין ואין מפריטין ואין מפריטין ואין מפריטין. ומפרקטין ואין מפריטין. ומפרקטין. ומפרקטין. ומפרקטין ומפריטין ואין מפריטין. ומפרקטין. ומפרקטין. מובר בחובות שאין קבוע להן זמן. מוב אורחיו ואת ארמה הלכה כסתם משנה, ותנן אין מקדשין ואין מעריכין ואין מחרימין. ומפרקטין. מפריטין. ומפרקטים במובת שאין קבוע להן זמן. מונה אדם את אורחיו ואת לא הלה הלכה בסתם משנה, ותנן אין מקדשין ואין מעריכין ואין מחרימין. ומפרקטין ומפרקטים. מחובית והאין ארם את אורחיו ואת פרפריותיו מפיו אבל לא מן הכתב.

ביום טוב, בחובות שאין קבוע להן מונה אדם את אורחיו ואת פרפריותיו מפיו אבל לא מן הכתב.